

Skarżąca twierdzi przede wszystkim, że rynek pośrednictwa w eksporcie charakteryzuje się licznymi specyficznymi cechami, które nie zostały wzięte pod uwagę w treści zaskarżonej decyzji. Skarżąca podnosi również, że zawarty w decyzji opis pomocy jest błędny, z uwagi na to, że - zdaniem skarżącej - chodzi o pomoc indywidualną, nie zaś o system pomocy, co więcej, podnosi ona, że pomoc jest przyznawana w sposób dyskryminujący i że kryterium wypłaty pomocy, to jest obsługa niewielkich zamówień, jest sztuczne.

Na poparcie swojej skargi skarżąca zarzuca decyzji brak podstaw prawnych w zakresie, w jakim uznaje ona, że pomoc przyznana za okres przed dniem 1 listopada 1993 r. jest zgodna ze wspólnym rynkiem jako pomoc przeznaczona na wspieranie kultury na podstawie art. 87 ust. 3 lit. d) WE. Zdaniem skarżącej, przepis ten wprowadzony został na mocy Traktatu o Unii Europejskiej, zatem nie mógł służyć jako podstawa prawna do uznania za zgodną ze wspólnym rynkiem pomocy przyznanej przed dniem wejścia w życie tego Traktatu, tj. dniem 1 listopada 1993 r.

Skarżąca zarzuca ponadto naruszenie art. 88 ust. 3 WE w zakresie, w jakim Komisja oparła swoją decyzję na danych, które są późniejsze w stosunku do wejścia pomocy w życie. Zdaniem skarżącej, przedmiotowa decyzja niemalże pozwala Państwu Członkowskiemu na określanie zmiennych kryteriów w ponad dziesięcioletnim przedziale czasowym, faworyzując w ten sposób pozycję Państwa Członkowskiego, które nie stosowało się do wymogu informowania Komisji, naruszając art. 88 ust. 3 WE.

Wreszcie, skarżąca podnosi zarzut naruszenia art. 87 ust. 3 lit. d) WE. Zdaniem skarżącej Komisja uznała pomoc za zgodną ze wspólnym rynkiem na podstawie kryteriów oceny odnoszących się do oceny otwartego systemu pomocy, podczas gdy przedmiotowa pomoc jest pomocą indywidualną wypłaconą jednemu podmiotowi. Ponadto, skarżąca twierdzi, że analiza danych księgowych CELF wykazuje, że przyznana pomoc nie ma żadnego związku z obsługą niewielkich zamówień.

Skarga wniesiona dnia 28 sierpnia 2004 r. przez Gaetano Petralię przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-354/04)

(2004/C 262/106)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 25 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesiona przez Gaetano Petralię, reprezentowanego przez adwokata Carlo Forte.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uchylenie decyzji organu upoważnionego do zawierania umów, wydanej dnia 7 października 2003 r., w przedmiocie zaszeregowania go w ramach stopnia B5, szczebel 3

- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, zatrudniony na podstawie ogłoszenia o selekcji pracowników czasowych w sektorze informatycznym i pomocniczym zarządzania badaniami naukowymi i rozwojem technologicznym, kategoria B, COM/R/B/02/1999, nie zgadza się z decyzją organu upoważnionego do zawierania umów, mocą której został on ostatecznie zaszeregowany w ramach stopnia B5 szczebel 3.

Podkreśla się w tym względzie, iż skarżący wziął udział w selekcji sądząc, iż jego potencjalne zatrudnienie w charakterze pracownika czasowego odbędzie się na podstawie jego doświadczenia zawodowego, a zatem w ramach stopnia B3 lub B4, szczebel 3, przy uwzględnieniu treści ustępu drugiego tytułu VIII ogłoszenia.

Na poparcie swoich zarzutów skarżący wskazuje przede wszystkim na wystąpienie w przedmiotowej sprawie błędu w ocenie jego kwalifikacji zawodowych.

Wskazuje on na naruszenie zasady uprawnionych oczekiwań oraz obowiązku uzasadniania aktów administracyjnych.

Skarga wniesiona dnia 27 sierpnia 2004 r. przez CO-FRUTTA Soc. coop a r.l. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-355/04)

(2004/C 262/107)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 27 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez CO-FRUTTA Soc. coop a r.l., reprezentowaną przez adwokatów Wilmę Viscardini i Gabriela Donà.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie, w trybie art. 230 Traktatu WE, nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich, o której mowa w piśmie Dyrektora Generalnego DG ds. Rolnictwa z dnia 28 kwietnia 2004 r. (AGI/11451/28.04.2004), na podstawie której został oddalony wniosek Co-Frutta o udzielenie dostępu do dokumentów zawierających dane dotyczące przedsiębiorców wpisanych we Wspólnocie do rejestru w rubryce obejmującej import bananów (WTO-banany) oraz nieważności dorozumianego oddalenia wniosku potwierdzającego, złożonego przez Co-Frutta pismem z dnia 3 maja 2004 r.
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swych roszczeń skarżąca podnosi, że decyzja oddalająca wniosek o udzielenie jej dostępu do dokumentów jest niezgodna z prawem, albowiem jest wynikiem błędnego zastosowania właściwych przepisów prawa materialnego i procesowego przez Komisję. W szczególności:

- Komisja nie dochowała wymogów proceduralnych ustanowionych w rozporządzeniu 1049/2001⁽¹⁾ oraz w decyzji 2001/937⁽²⁾, odmawiając dostępu z powodu sprzeciwu niektórych Państw Członkowskich, który zdaniem skarżącej był spóźniony;
- decyzja jest w sposób oczywisty wewnętrznie sprzeczna, albowiem opóźnienie miało być spowodowane koniecznością konsultacji z Państwami Członkowskimi. Tym niemniej sama Komisja stwierdza, iż bez względu na sprzeciw Państw Członkowskich tak czy inaczej odmówiłaby dostępu: w ten sposób Komisja naruszyła również właściwe przepisy, które nakładają na nią obowiązek autonomicznego podejmowania decyzji jak tylko będzie przekazana o tym, jaką decyzję należy podjąć;
- odmawiając dostępu Komisja powołała się na jeden z wyjątków przewidzianych w rozporządzeniu 1049/2001, nie dołączając żadnego uzasadnienia w tym przedmiocie, zaś w przedmiocie powołanego wyjątku (ochrony tajemnicy handlowej, przewidzianej w art. 4 ust. 2 rozporządzenia 1049/2001), skarżąca twierdzi, iż nie zachodzą warunki do jego stosowania, albowiem w sektorze bananów WTO nie może być mowy o ochronie tajemnicy handlowej w rozumieniu wskazanym przez Komisję;
- Komisja zaniechała orzekania w przedmiocie szeregu dokumentów powołanych przez skarżącą we wniosku o udzielenie skarżącej dostępu, łamiąc w ten sposób zasadę dobrej administracji;
- Komisja nie udzieliła dostępu częściowego, obejmującego dokumenty pochodzące z Państw, które nie wyraziły sprzeciwu wobec ujawnienia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1049/2001 z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, z 31.5.2001, str. 43).

⁽²⁾ Decyzja Komisji 2001/937/WE, EWWiS, Euratom z dnia 5 grudnia 2001 r. zmieniająca jej regulamin (Dz.U. L 345 z 29.12.2001, str. 94).

Skarga wniesiona dnia 2 września 2004 r. przez FG Marine S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-360/04)**

(2004/C 262/108)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 2 września 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez spółkę FG Marine S.A., z siedzibą w Roissy (Francja), reprezentowaną przez Marie-Aline Michel, adwokata, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od Komisji, tytułem odpowiedzialności pozauumownej w związku z wydaniem decyzji 2000/513/WE z dnia 8 września 1999 r. w sprawie odzyskania pomocy przyznanej przez Francję spółce Stardust Marine (Dz.U. L 206, str. 6), odszkodowania na rzecz skarżącej oraz stwierdzenie, że odszkodowanie, którego ma prawo domagać się skarżąca nie może być niższe niż 200 000 000 franków francuskich (30 489 803, 44 euro).

Zarzuty i główne argumenty

Spółka skarżąca w niniejszej sprawie, wspólnik większościowy spółki Stardust Marine, zamierza pociągnąć do odpowiedzialności pozauumownej Wspólnotę w związku ze szkodą, jaką poniosła w wyniku decyzji Komisji z dnia 8 września 1999 r., uznającej za niezgodne ze wspólnym rynkiem: podwyższenie kapitału, wpłaty na rachunek bieżący oraz dokapitalizowanie Stardust Marine dokonane przez Consortium de Réalisation (CDRE) w związku z programem naprawczym Crédit Lyonnais oraz nakazującej ich odzyskanie.

Zobowiązanie do zwrotu pomocy zawarte we wspomnianej decyzji był przyczyną upadłości Stardust Marine, co pozbawiło skarżącą korzyści z restrukturyzacji, którą przeprowadziła.

Na poparcie swoich roszczeń FG Marine podnosi przede wszystkim to, że decyzja będąca przedmiotem niniejszego sporu, której nieważność została stwierdzona wyrokiem Trybunału z dnia 16 maja 2002 r. w sprawie C-482/99 Republika Francuska przeciwko Komisji⁽¹⁾, nie uwzględniała zasady prywatnego inwestora. Ponadto, wydając tę decyzję, Komisja nie uwzględniła kontekstu czasowego i nie potraktowała Crédit Lyonnais i jego oddziałów jako akcjonariuszy Stardust Marine, ale jako obsługujące ją banki. Poza tym, sporna decyzja całkowicie pomijała perspektywy programu naprawczego Stardust Marine.

⁽¹⁾ Rec. 2002; str. I-4397.